

U s n e s e n í

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobkyně: **G. M. G.**, proti žalované: **Vězeňská služba České republiky, Generální ředitelství**, se sídlem Praha 4, Soudní 1672/1a, o žalobě proti rozhodnutí žalované přemístit žalobkyni do Věznice Světlá nad Sázavou,

t a k t o:

- I. Žaloba se o d m í t á.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 21.12.2011 se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí dispečera Generálního ředitelství Vězeňské služby ČR ze dne 29.11.2001, týkající se přemístění žalobkyně do Věznice Světlá nad Sázavou.

V podané žalobě žalobkyně uvedla, že žádala o přemístění z bezpečnostních důvodů do jiné věznice již v březnu 2011. Žádost žalobkyně však byla zamítnuta z důvodu, že na základě vyjádření ředitele VÚZD Opava toto není nutné, neboť to situace nevyžaduje. Tvrdila, že dne 29.11.2011 byla situace stejně nebezpečná jako v době zamítnutí žádosti. Dále poukázala na skutečnost, že u Okresního soudu v Opavě bylo vedeno řízení o přeražení žalobkyně do Věznice s dozorem, a tedy dle § 10 odst. 2 vyhlášky č. 345/1999 Sb. neměla být žalobkyně bez závažného důvodu přemístěna do věznice mimo obvod Okresního soudu v Opavě. Bylo-li přemístění nutné, měla být žalobkyně přemístěna dočasně do vazební věznice Ostrava do doby, než Okresní soud v Opavě rozhodne, neboť právě vazební věznice Ostrava zajišťuje výkon vazby i pro Okresní soud v Opavě.

Žalobkyně byla s konečnou platností přemístěna dne 1.12.2011 do Věznice Světlá nad Sázavou. Tvrdila, že tímto krokem jí byla způsobena újma uvedená výše, avšak došlo i k vážné újmě na jejím psychickém zdraví. V současné době je žalobkyně v péči psychiatra a psychoterapeuta.

Namítala, že žalovaná při svém rozhodování zkrátila žalobkyni na subjektivních právech. Tvrdila, že vady rozhodnutí žalované jsou tak závažné, že jej činí nezákonným. Zkrácení dle žalobkyně spočívá zejména v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Dle žalobkyně uvedené důvody nejsou takového charakteru, aby kvůli takovéto svévoli bylo mařeno soudní jednání, jestliže situaci bylo možno řešit takovým způsobem, aby toto mařeno nebylo. Navíc rozhodnutí žalované nebylo odůvodněno řádně, kdy bezpečnostní důvody nejsou dle žalobkyně důvodem vyčerpávajícím, odůvodněno bylo toliko ústně a v tomto ústním sdělení konkrétní důvody chyběly. Tvrdila, že uvedené bezpečnostní důvody jsou postaveny na svévoli žalované, respektive na svévoli ředitele VÚZD Opava jako akt msty tohoto vůči žalobkyni vzhledem k četným opravným prostředkům, které žalobkyně podala z důvodu porušování právních předpisů ze strany pracovníků VÚZD Opava. Dle žalobkyně ze zásady práva na spravedlivý proces rovněž vyplývá, že subjekt, vůči kterému činí orgán

veřejné moci rozhodnutí, má právo znát důvody, proč bylo v jeho věci konkrétním způsobem rozhodnuto. Toto právo má obecný charakter a uplatní se v jakémkoliv rozhodovacím procesu orgánu veřejné moci vůči subjektu soukromého práva.

Dále žalobkyně poukázala na rozhodnutí Krajského soudu v Plzni ze dne 22.12.2010, sp.zn.: 57 A 5/2010, na čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a na judikatury Evropského soudu pro lidská práva k čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod.

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě uvedl, že se žalobkyně mylně domnívá, že její přemístění jako odsouzené z věznice Opava do věznice Světlá nad Sázavou bylo učiněno „rozhodnutím dispečera Generálního ředitelství VS ČR ze dne 29.11.2011“, které považuje za rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo zasaženo do jejího veřejného subjektivního práva. K přemístění žalobkyně žalovaný sdělil, že přemísťování odsouzených v rámci vnější diferenciační skupiny (určeno soudem) patří mezi pokyny a nařízení VS ČR, které nejsou rozhodováním o veřejném subjektivním právu odsouzených (viz judikatura KS Plzeň 57 C a 166/2005-14 publikovaná pod 863/2006 Sb. NSS) cit: *„Působení na odsouzené ve výkonu trestu odnětí svobody prostřednictvím konkrétních pokynů a příkazů není rozhodováním o právech či povinnostech odsouzených v oblasti veřejné správy, nýbrž projevem „řízení“ odsouzených individuálními pokyny a rozkazy Vězeňské služby v rámci právního vztahu nuceně založeného vykonatelným rozsudkem soudu o uložení trestu odnětí svobody. Pouze v případech, že by takovým aktem „řízení“ bylo rozhodnuto i o veřejném subjektivním právu či povinnosti odsouzeného vystupovala, by v konkrétní věci Vězeňská služba či její složka jako správní orgán ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř.s.“*

Žalovaná zastávala názor, že podání žalobkyně směřuje pouze proti pokynům zaměstnanců VS ČR, které je z titulu svého postavení jako odsouzená povinna plnit. Tyto pokyny či omezení, která jsou vůči ní realizována, nejsou rozhodováním o právech či povinnostech v oblasti veřejné správy, nýbrž projevem „řízení“ odsouzených individuálními pokyny a rozkazy Vězeňské služby v rámci právního vztahu nuceně založeného vykonatelným rozsudkem soudu o uložení trestu odnětí svobody. Žalovaná uvedla, že na tento případ lze plně použít ustanovení § 70 písm. a) s.ř.s. Kompetenční výluky, neboť organizační přemístění odsouzených nelze vydávat za rozhodnutí správního orgánu. Ze strany VS ČR se tedy nejedná o nějaké správní řízení ve věcech výkonu trestu odnětí svobody, ale jde jen o určitý zformalizovaný postup, který je při přemísťování odsouzených realizován.

Závěrem žalovaná upozornila na skutečnost, že rozhodnutím v řízení o podmíněném propuštění vedeném u Městského soudu v Brně pod č.j.: 8 PP 14/2012 byla žalobkyně dne 14.2.2012 propuštěna z výkonu trestu.

K vyjádření k podané žalobě žalovaná přiložila rozhodnutí č.j.: VS 47/30/2011-32/350 o přemístění odsouzeného ze závažných bezpečnostních důvodů, ve kterém je vedle údajů vztahujících se k žalobkyni a k výkonu uloženého trestu odnětí svobody odůvodněno přemístění žalobkyně. V tomto rozhodnutí žalovaná mj. uvedla, že dnem 23.7.2010 byla žalobkyně zařazena do stálého výchovného kolektivu kategorie ostraha. V tomto kolektivu má žalobkyně velkou potřebu sebeprezentace, neustále zdůrazňuje své vědomosti a schopnosti, což vede k výrazným vztahovým problémům s ostatními odsouzenými, tyto vztahové problémy se spolubydlíci nadále pokračují. Dne 12.7.2011 došlo ke konfliktu se spolubydlící ods. Balogovou a dne 19.11.2011 k dalšímu konfliktu s ods. Horváthovou. Dne 29.11.2011 proběhne soudní jednání Krajského soudu Ostrava v prostorách věznice. Předmětem jednání je správní žaloba, kterou žalobkyně podala proti ostatním odsouzeným. V důsledku soudního jednání hrozí reálná možnost napadení. Vzhledem k výše uvedeným důvodům je nežádoucí umístění žalobkyně v tomto jediném kolektivu kategorie ostraha.

Při posuzování žaloby soud vyšel z následujících ustanovení:

Podle ust. § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Podle ust. § 70 písm. a) s.ř.s. ze soudního přezkoumání jsou vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími.

Podle ust. § 68 písm. e) s.ř.s. žaloba je nepřipustná také tehdy, domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno.

Podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. nestanoví-li zákon jinak, soud odmítne návrh je podle tohoto zákona nepřipustný.

Podle ust. § 9 odst. 1 zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o výkonu trestu“), o tom, do jakého typu věznice bude odsouzený zařazen k výkonu trestu, rozhoduje soud podle zvláštního zákona.

Podle odst. 2 odsouzený nastupuje výkon trestu ve věznici, kterou soud ve výzvě k nástupu trestu určil. Z důležitých důvodů může odsouzeného k nástupu výkonu trestu přijmout i jiná věznice.

Podle odst. 3 další umístování odsouzených do jednotlivých věznic v souladu s rozhodnutím soudu o zařazení do určitého typu věznice provádí generální ředitelství Vězeňské služby ve spolupráci s ředitelem věznice, ve které odsouzený nastoupil k výkonu trestu.

Podle ust. § 10 odst. 1 písm. a) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 345/1999, kterou s vydává řád výkonu trestu odnětí svobody (dále jen „vyhláška“), odsouzený se přemístí do jiné věznice na dobu nikoliv přechodnou rozhodnutím Generálního ředitelství Vězeňské služby z důvodů hodných zvláštního zřetele v zájmu zabezpečení plnění účelu výkonu trestu nebo zabezpečení plnění úkolů Vězeňské služby.

O podané žalobě soud uvažil takto:

Protože žalobkyně se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalované o přemístění žalobkyně ze závažných bezpečnostních důvodů z věznice Opava do věznice Světlá nad Sázavou, Městský soud v Praze se nejprve zabýval otázkou, zda jsou splněny zákonné podmínky pro to, aby napadené rozhodnutí žalované mohlo být soudem věcně přezkoumáno a zda je žaloba přípustná. Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu ve věcech ochrany veřejných subjektivních práv není podle 68 písm. e) s.ř.s. přípustná tehdy, domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání vyloučeno podle s.ř.s. nebo zvláštního zákona a takovým je v zásadě rozhodnutí, kterým není zasahováno do práv a povinností žalobce. Ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. vymezuje rozhodnutí, které je podle s.ř.s. přezkoumatelné soudem, tak, že je to úkon správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují subjektivní veřejná práva nebo povinnosti.

Soud proto posuzoval, zda žalobou napadené rozhodnutí o přemístění odsouzeného ze závažných bezpečnostních důvodů, je rozhodnutím, jímž se zakládají, mění, ruší či závazně určují práva a povinnosti žalobkyně podle ust. 65 odst. 1 s.ř.s., nebo jde-li o úkon správního orgánu, který tyto definiční znaky nesplňuje a na který proto dopadá výluka dle ust. § 70 písm. a) s.ř.s. K tomu soud připomíná, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu pro podřazení určitého konkrétního aktu správního orgánu pod pojem „rozhodnutí“ podle výše uvedeného ustanovení není podstatné to, jak je tento akt formálně označen ani to, v jakých konkrétních právních předpisech je zakotvena hmotněprávní a procesněprávní úprava platná pro jeho vydání. Podstatné je pouze to, zda vykazuje znaky vymezené v ust. § 65 odst. 1 s.ř.s.

V této souvislosti soud předně poukazuje na usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 30.11.2006, č.j. 57 Ca 166/2005-14, v němž tento soud mj. konstatoval, že „podle § 3 odst. 1 zákona o výkonu trestu střežení odsouzených, dozor nad nimi, metody zacházení s odsouzenými a stanovené podmínky výkonu trestu zajišťuje Vězeňská služba České republiky. Vězeňská služba činí v průběhu výkonu trestu ve vztahu k odsouzeným nepřeborné množství činností v rámci úkolů jí stanovených (§ 2 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční stráží České republiky, ve znění pozdějších předpisů), avšak každý její úkon není možné považovat za úkon správního orgánu ve smyslu s.ř.s., neboť každý úkon není výsledkem rozhodování o právu či povinnosti odsouzeného v oblasti veřejné správy..... Pouze v případě, že by tímto aktem „řízení“ bylo rozhodováno o právu či povinnosti odsouzeného, na které je za splnění zákonných podmínek právní nárok, vystupovala by v konkrétní věci Vězeňská služba či její složka jako správní orgán ve smyslu s.ř.s.“

Městský soud v Praze shodně s uvedenou judikaturou dospěl k závěru, že rozhodnutí o přemístění odsouzeného do jiné věznice z důvodů hodných zvláštního zřetele podle ust. § 10 odst. 1 písm. a) vyhlášky není rozhodnutím o veřejných subjektivních právech a povinnostech, jak je má na mysli ust. § 65 s.ř.s. Obecně odsouzený je omezen na osobní svobodě na základě rozsudku soudu vydaného v trestním řízení. Režim výkonu trestu je v případě konkrétních odsouzených primárně určen rozhodnutím o zařazení do konkrétního typu věznice. Přemístění odsouzeného není rozhodnutím o veřejných subjektivních právech, ale jde o opatření, kterým se sleduje ve smyslu ust. § 10 odst. 1 písm. a) vyhlášky dosažení plnění účelu výkonu trestu nebo plnění úkolů Vězeňské služby. Přemístěním odsouzeného do jiné věznice nedochází k zásahu do veřejných subjektivních práv odsouzeného, neboť odsouzený nemá ve smyslu ust. § 9 zákona o výkonu trestu právní nárok na to pobývat v konkrétní věznici. V případě přemístění se přitom nejedná o kázeňský trest. Za rozhodnutí o právech a povinnostech, které podléhá přezkumu správním soudem, je tak možno považovat pouze rozhodování o kázeňských odměnách a trestech dle ust. § 45 a § 46 zákona o výkonu trestu (viz nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 32/08). Přemístění odsouzeného do jiné věznice samo o sobě neznamená žádné omezení odsouzeného na jeho právech, neboť při přemístění odsouzeného do jiné věznice zůstávají odsouzenému zachována práva spojená se zařazením do toho kterého typu věznice.

Na základě výše uvedeného soud dospěl k závěru, že žalobkyně podala žalobu proti rozhodnutí, které je ze soudního přezkumu podle ust. § 70 písm. a) s.ř.s. ve spojení s ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. a ust. § 68 písm. e) s.ř.s. vyloučeno. Soud tak v souladu s ust. § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. žalobu jako nepřípustnou odmítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 věta první s.ř.s. Byla-li žaloba odmítnuta, žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů. Soud nerozhodoval o

osvobození od soudního poplatku žalobkyně, neboť žaloba byla odmítnuta a v takovém případě není ve výsledku dána poplatková povinnost.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. dubna 2012

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.